



308



Taaralaste Custi-laulik.



Trükitud Jurjewis, 1906,
K. Jaik'i kuluga.

Hind 15 kop.

Hirlanda. Kurb ja südantlöhestaw jutt ilusast
hertsogi prouast Hirlandast.
Toimetanud **Auni Paluoja.**
Hind 10 kop.

Neiude laulik. Kõige uuem laulik ja väga
haruldaste lauludega. Kes ei
usu, see lugegu läbi.

Hind 20 kop.

Setu-nali. Setu-rahwa naljajutud, juhtumised, nal-
jalaulud j. n. e. Kõik see setu-asi on
väga naljakas, seepärast lugegu igaüks.

Sirjatanud **J. Wahtra.**

Hind 5 kop.

Werine Jalu-lahing. Ülihuwitaw ja põnew
sõjakirjeldus esimese suure
ja werise maalahingu üle Wene-Jaapani sõjas.

Kokkuseadnud **J. Rootslaur,** kes ise sõjawäljal on wiibinud.

Hind 5 kop

Lõbu-laulik. kus sees on 27 kõige uuema aja
lauldawamat laulu. Hind kõigest
5 kop. Argu teda mitte keegi ostmat jätku, sest et selles
laulikus ütlemata toredad ja huwitawad laulud on.

Hind 5 kop.

Tgawese elu hallikas. Uus nädala palweraamat
wäsinud hingedele karastuseks selle maailma kõrbes.

Sirjutanud: **O. Großschmidt.**

Hind 20 kop.

Abielu ja wallaline põlw. Dr. A. Debe.
Prantsuse keelest. 127-dama trüki järele Jaan Wahtra.

Hind 25 kop,

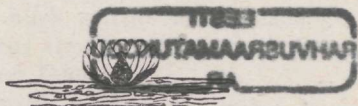
Ed 15374

305.

Taaralaste

Lusti-laulik,

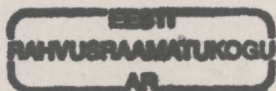
kus sees väga ilusad armastuse ja
muud laulud on.



ENSV
Riiklik Avalik
Raamatukogu

Jurjewis — Tartus.
Trükitud K. Jaik'i kuluga
1906.

Дозволено цензурою. — Г. Юрьевъ, 9 января 1906 года.



1-95-770

Georg Zirk'i trükk, Jurjewis.



Kornet.

See laul on temast enesest tehtud wangitornis, enne kui teda ära hukati aastal 1724.

Ei kuulda pole olnud tääl
Ei Türgi ei ka Hiina maal,
Mis teinud olen mina nüüd,
Küll väga suur on minu süü.

Mul oli suur õnn Jumalast,
Sest soldatist sain kornetiiks,
Siis väga uhkeks läksin ma
Ja nõudsin rikkust, raha ka.

Siis võtsin ma ka kosida
Üht neitut, nimi Agata,
M'e elasime ilusast,
Meil oli ka kaks lapsukest.

Nüüd alles märkas minu meel,
Kuis furat ilmub petjal teel,
Ja püüab kõige wäega
Hääd abielu lahuta.

Kes siin ei palu Jumalat,
See langeb tema wõrku pea:
Sest sündis hirmus lugu ka
Mii wiisi otse minuga.

Sääl ilmus häkist sõja käsk,
Sääl polnud muud kui jätsin kõik,
Kui hulga maad ju oli läin'd
Siis leidsin ka üht korterit.

Üks rikas, ilus preili sääl,
See oli neitsi põlmes weel :
Ma läksin teda kosima,
Ei põlgand mind ka ära ta.

Siis kurja nõu ma pidasin,
Kuis oma naist ma surmaksin,
Ja et siis saaksin elada
Ma selle preili waraga.

Siis armasin ma kartmata :
See preili pean saama ma,
Sest temaga hää elada,
Et on nii väga rikas ta.

Siis saatan taga kihutas,
Et luba aga küüsin.
Mis anti mull' hää meelega,
Siis koju wõisin minna ma.

Mu lapsjed teretasid mind,
Mu abikaas end rõõmustas,
Ka lapsjed suure rutuga
Mull' wastu wõtsid tötata.

Ma hüüdsin : Rõõmsad olge siis :
„Ma tulen laugelt wõõrast maalt,
„Sääl mõisa ostsin, — nüüd wiin teid
„Siis kohe senna sedamaid.“

Kui öö ju olin olnud sääl,
Siis nõuu mul peetud warsti ka
Et abikaasa lastega
Mu seltsis hakkas tulema.

Kui öö ja päewa sõitsime.
Siis riigi rajal jõudsime,
Sääl palju purjetasin ma,
Kust sai mu jüda julgust ka.

Sääl tuli ju Mosahi laan
Üks ilus hallik oli sääl,

Sääl hobust finni peatafin,
Kus meie maha astfime.

Mu lapsed ja mu emand ka
Sääl hakkasivad mängima;
Nad olid rõõmsad südames,
Ma olin aga furjust täis.

Sääl nemad rõõmsast mängisid,
Ma mõeka wälja tõmbasin,
Mu emand hakkas kohluma.
Kuid arwa et wast mängin ma.

Ta waatas lahkest minn pääl
Ja ütles: „Ara hulla tääl!
„Sest nalja asjast wõib ju pea,
„Suur õnnetus ka süüdida.“

Sääl kärkisin ma wihaga:
„Kas arwad sa, et nalja teen?“
Siis pistsin läbi rinnust ta,
Et veri pritsis wastu suud?

Ta hüüdis surma walus weel:
„Kül Jumal taewast seda näeb,
„Et mul ei ole ühtgi süüd,
„Ehf fina küll mind tapad nüüd?“

Ma wastasin siis ehmates:
„Sa sure ilma armuta!
„Mis tehtud on, see tehtud on,
„Ehf sul küll just ei ole süüd!“

Küll lapsed nuttes karjusid
Ja härdaste ka palusid:
„Oh jäta ema elusse!
„Me head lapsed oleme.“

Sääl ema walus surnud ju
Ja lapsed nutsid haledast;
Nad waesed käsi kokku löid,
Mu süda siisgi kõwaks jäi.

Et saatan minu südames
Ju täielikult walitses,
Siis pistsin tüdart läbi ka,
Ma ühe mõega pistega.

Kui seda nägi pojufe,
Kes oli alles elus weel,
Siis ütles tema paludes :
„Hää laps ma tahan olla sull’.“

Ta palus wäga haledast :
„Oh jäta mindgi elama !
„Mu riided, rätik, kübar ka,
„Neid kõik maingin sinuse !“

Ma kiskendasin kurjaste :
„Sa koerapoeg, pead surema.
Mu kätte all süin armuta.“
Ja lõi ta furnuks mõdegaga.

Siis surmud metsa tasfisin
Ja matsin finni okstega,
Siis hakkasin ma minema
Ja koledaste ajama.

Säält tuli wastu postipois,
Mul hirmu täis siis süda kees.
See jootma läks hoost hallikal’
Ja leidis were märgid eest.

Säält kuulis häält ta metsa seest,
Ja jooksis ruttu kõigest wäest.
Säält leidis furnuid riju alt
Ring tütarlapse elusalt.

Ta wöttis tütarlapse säält
Ja tõttas ruttu linna täält,
See sõnum tormas laiale,
Kõik warsti ilmijks tõusisgi.

Laps sai weel suure waewaga
Säält jeda üles rääkida,

Ruis nemad saanud armuta,
Sääl ifast hirmsast surmatud.

Sääl tötati mind otsima,
Ja kätte saadi mind ka pea:
Sest preili juures olin ma,
Kust wangi pidin minema.

Oh kas weel peaks Jumal nüüd
Siin armu heitma hinge pääl?
Sest minu hing on waewa all,
Oh Jeesus! aita armust tääl.

Küll wäga ligi jurma tund,
Sääl otsus mul ju mõistetud,
Mind wangist wälja tuufse,
Ja neljaks lõhki kistafse.

Mu pää saab löödud posti pääl,
Mu neli oja ratta pääl,
Et märku wõtaks igamees:
Kes kurja teeb, mis palk sell ees.

Oh armas ristirahwas ja,
Kes elab abielus ka,
Sest wõtke Jeesust paluda,
Et jaatan teist ei jagu saa.

Surmani.

Sind surmani küll tahan
Ma kalliks pidada,
Mu õitsew Gesti rada,
Mu ilus ifamaa!
Su Gesti wainud, jõed
Ja minu emakeel,
Teid kõrgeks fiita tahan
Ma surma tunnil weel!

Quis, maa, nii hellalt kannad
Su lapsi käte pääl,
Neil annad leiba, katet

Ja wiimast aset weel!
Tõest' armsam on mul hingada
Su põues, Gestimaa,
Kui mõõral pinnal õnnes
Ja auus elada!

Kuis on ju pojad wagad,
Nii waprad tugewad;
Su tütreid nagu lilled,
Nad õitswad, nägusad!
Ja sinu tuul ja päike
Mind õnnel hoiawad,
Ja kõrge kotka tiivad,
Kuis hellalt katawad!

Ja tihti süisgi leian
Su silmas pisaraid!
Mu Gestimaa, oh looda,
Küll ajad muudawad!
Meil tulewased tunnid
Weel toowad finnitust!
Kõik kindlalt! Nõua õigust!
Aeg annab arutust.

L. Koidula.

Waprad wennad.

Waprad wennad, kallid kaimud,
Õrnad õel'sed;
Tõstke pääd, te' muistsed waimud,
Taara taimel'sed:
Kuulge! kuidas kaasik fajab
Taara mäela —
Wanemuine mõitu ajab
Ime wäela!
Taaramägi õitseb ilus
Sala sahinal:
Wanemuine mõsa wilus
Rõõmu tuhinal!

Lindal' weime wakka walmib,
Kalli kaasale.
Rahwal' rikkus' krooni palmib
Laiu lainilla.

Waatkem Gesti poege filmis
Priius sätendab;
Nüüd, sest Gesti waimuilmas
Lehtkuu naeratab.

Juba lööwad pungad lahti
Hariduse puus!

Oh mis ilus walgust wahti
Päewatõusu juus.

J. Kotalie.

Ema lüda.

Üks paigake siin ilmas on,
Kus warjul truudus arm ja õnn;
Kõik, mis nii arg siin ilma pääl,
On pelgupaika leidnud sääl.

Kas ema südant tunned sa?
Nii õrn, nii kindel muutmata,
Ta jinu rõõmust rõõmu näeb,
Su õnnetusest osa saab.

Kui inimeste liikuwat
Auu, kiitust, sõprust tunda saad,
Kui kõik sind põlg'wad, wihtawad,
Kui usk ja arm s'ust langewed.

Siis ema süda ilmsiks läab,
Siis weel üks paik sull' üle jääb,
Kus nuta julged igal a'al
Truu, kindla ema rinna na'al.

Mõnd' kallist südant kaotasin,
Mis järel' kawa leinasin,
Aeg andis teist mull' tagasi:
Ei ema südant — ialgi!

L. Koidula.

Ööpik.

Orn ööpik, kuhu tõttad ja
Küüd lahkel lehekuul?
Kas mõisa aias hõisata
Sa tahad roosipuul?
Wõi metsas torel toomingal
Saab hüüdma sinu suu,
Kui tähed hiilgwad taewa all
Ja walgust walab kuu?

Ei mõisa aias hõisata
Wõi laulu minu rind,
Sest wanemate werrega
On wõietud see pind:
Ka metsas torel toomingal
Ei laulma saa mu huul,
Waid talupoja afna all,
Sääl pühal pärnapuul.

Kui jõuab õnnis juine öö,
Siis laulan talle ma,
Et unuks meelest päewa töö,
Jääks rahul magama.
Kõik öö siis hääled heljuwad
Ja kauni kambri sees
Ja unenäod ilusad
Tal seiswad filma ees.

Kui aga taewas fumab foit
Ja kaob pime öö,
Siis laulan: tõuseb priius' loit
Ja waob orja wöö,
Sest idataewa serwasja
Ju näha foidutuld
Ja uuel ilul särama
Lõõn'd Gesti muistne muld.

Sis.

Õhtu laul.

Õhtu õhud sõudwad sala
Lepa lehti libistes.
Lustil laksu lööb nüüd kala
Järwe pinna jelguses;
Pea jääb kõif hingama.
Maga ja rahuga,
Tööd, kes tegid hooljaste,
Hääd ööd, hääd ööd,
Soowin sinule!

Drust tõuseb õhtu wilu
Udu üles hiljufsi,
Ditse-tule hele ilu
Wilgub kaugel magufsi;
Pea saab ta kustuma: 2c. 2c. 2c.

Iga lind nüüd hingab rahul
Buie laiul latwadel,
Kasemetsa lehkmal lahul
Ükfi ööpik hüüab weel,
Pea saab ta uimuma: 2c. 2c. 2c.

Weski filmast sorab maha
Weji ifka wile'ste;
Kaldal, paju pöösa taga,
Sirab hallik jöele;
Laul nii helju, hüüa ka: 2c. 2c. 2c.

Cha helgib weel nüüd wähe,
Ghatäht nii heledast',
Minu film ei finni lähe,
Ei ta waibu walwamast!
Kaua küll weel walwab ta: 2c. 2c. 2c.

Dr. M. Weske.

Öö tulekul.

Öö nüüd jõuab jälle
Dma rahuga;

Kuldne õhtu päike
Läinud hingama.

Heinamaalt veel kõlab
Kena laulu hääl,
Ornalt ööpik hüüab
Halja oksa pääl.
Jõe wesi woolab
Läbi heinamaa,

Woolab läbi metsa
Merde hingama.
Une waipe nüüd wajub
Üle metsa, maa,
Kaitsjad rahu tiivad,
Mind nüüd kaitske ka!
F. Kuhlbars.

Wõõrsil.

Üksina, üksina,
Pean wõõrsil rändama!
Pisar läigib leina laugel;
Kaunis isamaa on kaugel!
Kaugel ilus isamaa!
Isamaa, isamaa,
Millal saan su pinnala!
Millal paistwad sinu mäed,
Wõtwad kaisu sinu käed,
Kes sind ootab nutuga!

Nutuga, nutuga,
Pean wõõrsil rändama!
Ei ma emakeelt siin kuule,
Ei mu mõte lusti luule,
Kaugel helde emakeel!

Emakeel, emakeel,
Ainult sinul emakeel!
Wõõral keelel pole wõimu,
Pole lõbusi laulu lõimu,
Wõõras hääl on armuta!

Armuta, armuta,
Pean wõõrsil rändama!
Ei mind kõida wõõras ilu,
Wõõras päike paistab wilu,
Arm on ainult kodumaal.

Kodumaal, kodumaal,
Sää! ma rändan rõõmu ra'al,
Sää! mull' lahked laulud liif'wad,

Ville nupud nurmel fiik'wad,
Ditt'wad aasal ilusal!

A. Piirikivi.

Üks ainus, ainuke.

Mul mõttes on üks ainuke,
Üks kallis ainuke,
Oh kui ma selle piiga saaks;
Ta on nii wirt ja wiisakas,
Nii wiisakas,
Ma elaks Eedenis.

See tütarlapse tõeste
Ma kosiks endale!
Tal ala lahke meeleke
Ja nägu kui üks maalike,
Kui maalike,
Ja silm kui tuluke.

Ja kui ma teda kaugelt näen,
Yäheb puna palgesse,
Mul süda hakkab põksuma
Ja wesi weereb silmasse,
Mul silmasse:
Ei tea lugu see?

Weel reede õhtu wainu pääl
Ta küsis minu käest:
„Oh üttele mull' mis wiga sul?
„Ei õige lugu ole sul?
„Ei ole sul?
Ma oh! sin kõigest wäest!

Ma oleks pidand rääkima,
Oh miks ei rääkind ma!
Oh oleksin ma rikas mees,
Mul süda pisut fergem sees:
Mul fergem sees:
Ma räägiks temaga.

Dr. Kreuzwald.

Lilleke.

Ma nägin orus lillekest,
Mis walge-punane.
Ei seda lille enam näe,
Sest walu kipub südame,
Mu waeße südame.
Oh lilleke, oh lilleke,
Mill' jaan, mill' jaan su õitele?
Oh lilleke, oh lilleke
Mill' jaan su õitele?

Mu lille juurde laske mind,
Müisugust polegi?
Ja pääle nutan pisaraid,
Ja ette langen põlwili,
Ma langen põlwili!
Oh lilleke, oh lilleke,
Mill' jaan, mill' jaan su õitele?
Oh lilleke, oh lilleke,
Mill' jaan su õitele?

Ja kui ma olen surnud,
Ja närtsind lilleke,
Siis wiige lillekene ka,
Ma palun, minu hauale,
Mu juurde hauale!
Oh lilleke, oh lilleke,
Mill' jaan, mill' jaan su õitele?
Oh lilleke, oh lilleke,
Mill' jaan su õitele?

Dr. M. Weste.

Leinamine surnud armsama järele.

Oh Anna, sinust lahkudes
Ei jõua kaebada!
Kui sinu pääle mõtlen ma,
Siis filmawett küll walan ka,
Oh hale kaebamist! :.:

Ma nõuan kuu ja tähtedelt,
Mill' ju'ga kofku jaan?
Kui aga kurbalt kuulda sain,
Et sina hingad mulla all.
Oh seda õnnetust.::

Küll õnnis on, kes armastab
Ja armastatud saab:
Sest arm on põrgust wägewam,
Ja maast ja taewast tugewam —
Mis puhtast südamest.::

Arm kestab wiimse otsani,
Mis puhtast südamest;
Arm on kui müür, mis toetab,
Kui ankur laewa finnitab,
Kes truudust tunnistab.::

Müüd kurbastuses leinan ma,
Ja ohkan surmani!
Kes on, kes mind weel rõõmustab,
Ehk minu kurbust wähendab?
Ei näe ma enam find.::

Üks ainus troost weel mulle jääb,
Mis südand waigistab:
See on kui ma siit ära lä'en —
Ja waimu filmaga find näen —
Sääl rõõmsa taewa sees.::

Kus pole enam leinamist,
Waid kõif on lõpetud.
Kus murtud süda kurbtusest,
Ja märjad filmad pisarast,
Kõif rõõmsast tilguwad!::

Su rahu fängilise na'al,
Ma loen risti päält:
„Siin armsas rahus hingad sa.“
Su järel mina tõtan ka,
Kus saame ühendud.::

Näki neitsi.

Mu süda mul fertib ja keeb,
Mind otsata rahutuks teeb. —
Mul offad ja ohakad ees,
Ma olen üks õnnetu mees.

Nii kurtis ja kaebas ta säääl,
Jõe kaldal kus kalmud wee pääl.
Kui waguši mõtetes jäi,
Siis pilti wee pinnal ta nä'i:
Üht neitut kui taewalik ilm
Tõi ette ta unistaw film.
Kuld kannel tal kõlises käes,
Nii istus ta laenete wäes.

Ta laulis: „Kõik maapäälnu arm
„On kadum ja tühi kui põrm,
„Arm üksi wee-woogude sees,
„Oh tule mu juurde, ja mees!
„Sind ootawad teenijad all
„Wee templis, kus särab kristall;
„Säääl fullast ja hõbedast puud,
„Säääl annan ma, noormees, sul suud!“

Säääl unustas unistaw mees:
Suur woli wist woogude sees, —
Küll ilmas on häda ja piin,
Wee wilus, oh lõbus on fiin!

Ma tulen, ma tulen, oh neid!
Mu õnnelik, õnnelik leid;
Kes südame rõõmjaks mul teeb,
Sest wefigi kohab ja keeb.

Neid tõmbas ta kaenlasje sääält,
Ja kadus wee woogude päält.
Weel laenetes näha on ring,
Kus kadus see õnnetu hing! — —



Kõik rahus.

Järv hingab rahus! Õhtu ligi
Ja linnud läinud magama,
Üks tasa kohin waewalt kuuldaw,
Kõik loodus pea uinub ka. ∴

Järv hingab rahus! Puude okstes
On kuulda tasa, püha hää, —
Kõik lillekesed järwe kaldal,
Nad wagalt palwetawad sää. ∴

Järv hingab rahus! Kõrgel taewal
Näed waikselt tähti hiilgama. —
Oh inimene! ole rahul,
Pea saad ka fina hingama! ∴

Waikselt.

Nüüd järv on wait ja linnud unes,
Ja kohin kuulda waewalt weel,
Ja õhtu käes, öö rahu tuleb,
Kõik loodus nüüd on une teel. ∴

Ja taewa wõlwilt näha tähed,
Nad meile alla waatawad.
Ka inime jää rahul', waga,
Sest unele ka fina saad! ∴

Ü. R. A. Hermann.

Armumõnnetus.

Kui wäga nii armas ja mulle,
Ei wõi ma sull' ütelda nüüd.
Suud anda ei tohi ma sulle,
Siis oleks mul wististe süüd!

Sul rif'mata alles õrn tundmus,
Ja puhast su süda on weel;

Ei tea, mis murede sundmus —
Su süüta ja lapselik meel!

Weel puut'mata wõrkude paelust
Ja ilmast, mu hellake siin;
Ei tunne sa kurjust, ei õelust,
Ei tea, mis südame piin.

Su elurõõm pole weel hilja,
Saad tundma wast seda kõik weel.
Sul saatus wõiks külida lilla,
Dnn õrnalt wõiks õitseda eel!

Wõiks fuldne su tulewik olla,
Wõiks auuga ehti sind pärg;
Wõiks peagi kätte sull' tulla
Üks õnnis ja õnnelik järg.

Mul elutee aga on tume,
Ja külitud ohakaid täis!
Ei selle tee lõppu ma tunne,
Ei lehta ka üfsegi õis!

Ei sina mu meelest ei lähe,
Sind igatseb süda ja meel!
Nii kawa kui taewas on näha,
Ja hiilgawad tähed mu eel!

Kui aga kord lahkuwad pilwed
Ja näha on elustaw päif',
Siis ärkawad kurbtusest lilled,
Dnn naeratab jälle nii waif.

Ehf julgen siis paludes hüüda:
Jää sõbraks ja truits mull' sa!
Siis hõiskama saab minu süda,
Kui wiibin su rinnal kord ma.

Kui siisgi mull' seda ei luba
See salalik saatuse loos,
Et õnneks mull õitseda juba
Wõiks eluteel üfsegi roos!

Üks kask.

Üks kask meil kaswis õues, Ta lehed kohisesid,
Just maja ukse ees, Kui lausuks salaja:
See oli lapse põlves :: Jää, sõber, isamaale,
Mul ainus seltsimees; Siit leiad rahu sa! ::
Ta andis wilu warju, Nüüd olen kodust kaugel
Ta mahl mind kosutas, Ja mõnda waewa näind.
:: Ta kohin sagedaste Ja mõni kallis lootus
Mu südant rõõmustas! :: On minust mööda läind.
Kui suureks sain, siis pidin Ei kase kohin taha
Ma kasest lahkuma, Mu meelest kaduda,
Siis tahtsin wiimast korda :: Waid kostab mulle kõrwu:
Ta all weel istuda. „Siit leiad rahu sa!“ ::

Tule mu rinnale.

Tule mu rinnale, siin on nii hää!
Kumarda siia su wäsinud pää!
Kui kõik ka kõigub ja wangub su ees:
Tule mu rinnal', sääl truudus weel sees!

Tule mu rinnale, terweks siin saad,
Trööstlikult, magusast magama jääd!
Kuule, kuid tuskub mu südame hääl
Igapäewest truuduse wannet sull' sääl!

Tule mu rinnale, rahu siit saad,
Kaewale sadamaks leiad siit maad;
Kaeba oma häda ja unusta oht,
Tule mu rinnal', siin õitseb üks toht!

Gestistanud A. Suurkask.

Jää jumalaga.

Jää jumalaga walu sunnil,
Ehk lõhkema küll kipub rind,
Ja kurwal lahkimise tuunil
Weel wiimast kord ehk näen ma find.

Mu ees kõik ilm on must ja pime,
Kõik rõõm on kadun'd igawest!
Weel ainult sinu kallist nime
Huul sofistab mul tasakest.

Sa wõtšid minu rinnas aset,
Sa walitšesid südames.
Ei suuda tunnid tulewased
Säält kaota sind iganes.

Ja käiks ma läbi ilma rajad,
Su kuju kaasas kannab rind;
Ja elakš in ma aasta-sajad,
Su mälestus ei jätaks mind.

Ma tean, sa unustad mind ruttu,
Mu mälestus kaob sedamaid!
Ehk kuuled unes weel mu nuttu,
Mäed unes ka mu pisaraid!

Kuid ei sa küši, mill' täis saawad
Mu kannatujed otsani —
Mill' paranewad rasked haawad,
Mis sina löid mu hingesse!

Ehk kuu ja päike kuldsel kumal
Meil paistab nii kui ennegi,
Kuid rõõmu tõeste õnnetumal
Nad ei wõi tuua ometi!

Kui sinu filma selge waade
Mu waeše eest nüüd peidetud,
Kus on mu end'ne elusaade?
Kõik rõõm on hauda heidetud!

Mis otsin ma weel, rumal, ilmast,
Mis wõib mull' elu pakkuda?
Üht armu-waadet sinu filmast,
Ei kuningriik wõi tasuda!

Ja sinust lahus surma-tiivad
Mu ümber waenu laotawad!
Kui nad mind jät'wad, kui mind wiivad,
Mind hukatusse waotawad!

Jää jumalaga, ei ma palu,
Et sa mind meele tuletaks!
Jää jumalaga, minu walu
See ometi ei lahutaks!

Jää jumalaga, inglid kantku
Mu palwet Jsa troonile!
Sull' tuhatfordsset õnne antku —
Ei sa mind tröösti ometi.

~*~*~*~

Ekh weel mäletad.

Mäletad, neiu, mis ütlesid sa
Ju ammu mull'! :,:
Kui hellast hingest sind armastan ma,
Toob taewast mull', :,:
Jal ei unusta tundmust mu rind,
Kui armu kaisus kandsin ma sind!
Oh sellest õnnest weel ilutsjeb meel:
Armasta weel, elu-teel!

Tunned sa kallimat kohakest weel,
Mu armuke, mu kallike!
Tahad mind armasta, inglise, sa
Mind surmani! :,:
Siis püha päike mu hingesse jäi,
Kui magust musu su huuledelt sai,
Oh sellest õnnest weel ilutsjeb meel:
Armasta weel, elu-teel!

Laulan ferd sinule lahkeste ma
Üht ime wiit! :,:
Sünnib see sulle, siis tähtede teel
Hõiskab mu suu! :,:
Küll iga tund jääb õndsuseks mull',
Kui armu hingust hüüab mu huul,
Igawest trundusest laulab mu keel:
Armasta weel, elu-teel!

Kaljulosfis.

Mäe otfas, kalju losfis Nasta pärast läksin jälle
Sitjes mul üks lilleke ; Sedasama tutwat teed.
Losfi herra ainus tütar Losfi aken oli finni,
Oli minu armuke. Armuke ei laulnud sääl.

Wõtsin õhtul kandli kätte, Surnuaialt kõlas mulle
Sammusin siis losfi pool'. Tumedalt üks tuttav hääl :
Losfi aken seisib lahti, „Olen lahti ilma waewast,
Minu kallim laulis sääl. „Tule ka mu juure nüüd ;
Kurwad laulud löi ta mulle, „Teistel armastus on magus,
Kurwalt kuulsin ma ta häält. „Meile wiha karikas !“

Armukele mure.

Kuemuie ma tõttasin :: Langedad kolm roosikest
Maitsema tilgakest. Minu rinnale ! ::
:: Armukest ma ootasin, Rooside pääl' mõteldes
Kuid ei tulnud ta ! :: Tuleb meelde mul :
Parevalt ja pahemalt, :: Glad sa, wõi sured sa,
Silmitsefin sind. Minu armuke ? ::
:: Aga armukene sääl Kirjutan nüüd kirjakest
Seisab teisega ! :: Sulle lahkudes ;
Heidan õhtul woodisse, :: Jumalaga, armuke,
Tahan hingata. Ei sind enam näe ! ::

Waikne igatsus.

Oh kuidas waewab mind igatsus ;
Kus wiibid sina, sääl wiibin ma !
Lahkuda sinust on wõimata :
Sa üks ja ainuke, mu elu-rõõm.
Sääl waitses orus, kus õöpik on,
Sääl kuulsin mina su hella häält,
Ja tuuled tõiwad säält terwisid,
Ja lilled lehkawad armastust

See pääle mõeldes ma ärkasin :
 Mu täht sa oled sel pimel ööl, —
 Ja taewa wõlwil su pilti näen,
 Ta mulle tähti säral paistab jääl.
 Kes mull' nii armas, on kadunud!
 Oh tormaw süda, nüüd rahul jää!
 Ja waata sinna, kus ilma piir,
 Säält leiad rahu, jää on sinu paik!
 Ma aga forra weel seisma jään,
 Ja waatan ümber siin eluteel,
 Käed rinna pääle siis waotan ma.
 Nüüd ela hääst! Ei enam näe sind ma!

Su rinnal hingaks ma.

Kui õhtul wälja läksin ma
 Kord lahutama meelt,
 :: Siis walju laulu kuulsin ma
 Ühe tütarlapse suust. ::
 Siis seisma jäin ja kuulasin
 Need sõnad forraga :
 :: Mu peigmees armas, ta oli hää,
 Tema rinnal hingaks ma! ::
 Sa kuri, walu isa ka
 Mull seda keelasid.
 :: Ja wali elu saatus, sa
 Teda minult riisusid! ::
 Seft saadik olen ma ku surn'd, —
 Nii tuim ja eluta.
 :: Mu peigmes armas, ta oli hää,
 Tema rinnal hingaks ma! ::
 Kui waksalis ma seisin siis,
 Ja ta läks minema,
 :: Siis talle järel waatfin ma
 Oma hinge walu sees! ::
 Weel tagasi ta waatas ka
 Mu pääle armuga.

:: Mu peigmees armas, ta oli hää,
 Tema rinnal hingaks ma! ::
 „Ma punun pärga lilledest
 Sull', hella neiuke!
 :: Eiis hoia teda alale,
 Kui tulen tagasi. ::
 See kingin mina sinule,
 See truudust tunnistab.
 :: Truu armastaja neiu hää,
 Sinu rinnal hingaks ma!" ::

Sinu sinised silmad.

Sinu ilusad sinised silmad,
 Üks ainus ford nägin ma neid,
 Su kullased läitivad lokid,
 Ei ial neid unusta wõi. ::
 Kui eimeste forda ma nägin
 Sind, neiuke, ilusam õis;
 Su ilusast sinistest filmist
 Truu armastus paistis neist mull'. ::
 Sa andsid mull' truuduse sõna:
 „Sind ükfinda armastan ma!“
 Ja sedagi riisusid ära,
 Ja jätsid mind leinama ka! ::
 Ära nõua mult rikkust ei wara,
 Ära nõua mult hiilgawat aua,
 Waid nõua üht südant, mis puhas,
 Ja alati sulle on truu. ::
 Minu wiimane palwe, oh kuule:
 „Oh möttele üks fordgi mu pääl!
 „Oh möttele, ma närtjin küll ära!
 „Oh möttele, miks piinad sa mind!“ ::
 Oh süda, mu süda! miks tufjud
 Mu rinnus nii waljuste weel?
 Ja weri, miks soonte sees jooksed?
 Mul kadunud igawest õnn! ::

Sind jalaja mõtlen ma taga,
Nii kaua kui liigun maa pääl!
Sa oled mu südamele armas,
Sest surmani leinan ma sind! :.:

Sinu ilusad sinised silmad,
Kui poleks ma mitte neid näin'd,
Ei oleks mu südame rahu
Nii otsata kaduma läin'd. :.:

Kui tunned sa tuulede õhku
Nii pehmete puhuvad säääl,
Siis mõtle ka, et minu huul'delt
Kõik soovid sull' ilmuvad tääl. :.:

Kui viimaks ühe armsama rinnal
Sa õnnelik tunda end saad.
Siis ammu mind unustand oled.
Hääd õnne seks soovin weel sull'!

Igatlus peiu järele.

Jõua ju kaugelta,
Maru laente laugelta
Paadikene rannale,
Las' mind peiu rinnale!

Kus kallis kurdad sa,
Laene ehk sind laewaga
Mattis merde magama?

Surmas häält ja armu ka!

„Dot', oot', oot' tütreke:

„Homme saab ehk peiuke

„Meie randa rändama,

„Soomest koju jõudema.

Küll õhkas neiu rind,

Waiksiks jäi ka wete pind,

Wood ja tuule hääledgi —

Beig ei tulnud ialgi! —

Pruudi pärg.

Me' pruudi pärga punume,

Sull kaunil roosi lillil,

Ja tantfule sind saadame

Nüüd kenal pulma pillil.

:: Ilus haljas, ilus haljas,

Ilus haljas pruudi pärg. :.:

Mul aias kaswab kauniste
 Küll mirta iga sugu;
 Kus wiibib armas peiufe?
 Kas neist ei pea ta lugu?
 ∴ Ilus haljas, ilus haljas,
 Ilus haljas pruudi pärg. ∴
 Bruut tetras seitse aastat teed
 Kuld lõnga wärtnal walmis,
 Kui hebemed nii peenif'sed
 Ta ehted kudus, palmis.
 ∴ Ilus haljas, ilus haljas,
 Ilus haljas pruudi pärg. ∴
 Kui seitse aastad mööda jai,
 Siis tuli kodu peiu,
 Ja et ta pulmad kaasa tõi,
 Meil pärja pärib neiu.
 ∴ Ilus haljas, ilus haljas,
 Ilus haljas pruudi pärg. ∴ J. M. G.

Rahwa laul pulmadel.

Laulge, poisid, laulge, peiud,
 Laulge, naised, laulge, neiud!
 Hõissa ja hõissassa, hõissa ja hõissassa!
 Sööge saia, sööge liha,
 Jätke jonna, jätke wiha!
 Hõissa ja hõissassa ∴
 Siin on neiud noorefesed
 Just kui roosi nupufesed!
 Hõissa ja hõissassa! ∴
 Küll on pulma, küll on saaja,
 Küll on noorel paaril maja!
 Hõissa ja hõissassa! ∴
 „Poisid miks te' pill ei hüüa?
 Mina tahan tantsu lüüa!
 Hõissa ja hõissassa! ∴

Unustage tööd ja piina,
Jooge õlut, jooge wiina!
Hõissa ja hõissassa: ::

Tähte paistel.

Rui kõrgel tähti palju,
Kuu paistab üle maa,
Siis langes mulle kaenla
Mu kallim palawalt
Ja tähte hiilgusel
Mull' ütles sinu suu:
„Ma igawest sull' jään,
Mu kallim, ole truu.“
Ela heast, ela heast, ela heast!
Su sõna ja su palwe
Läks mulle südame,
Ja surmas mure talwe —
Oh ja mu kallike,
Kus on su luba jään'd?

Oh räägi, hellake.
Su arm on juba läinud
Maailma laiale.
Ela heast, ela heast, ela heast!
Rui tähte paistel jälle
Ma seisain ükfinda,
Ja kaeban oma kurbtust
Kõik wälja põhjani!
Kes trööstiwad mind siis? —
Oh hing, mis nutad ja,
Sest laia ilma pääl
Du teisi sõpru weel.
Ela heast, ela heast, ela heast!

Eha-walgel.

Me' seisime eha-walgel
Mii hilja säääl õue pääl,
Tal läikisid pisarad palgel,
Et pidime lahkuma tääl!
Küll widewikkusid sada —
On mööda ju läinud sest,
Kuid ialgi unustada
Wõi ma seda tunnikest.
Ei ole ma truudust sull' wandnud
Ei kaelasse hakkanud ka,
Waid tundmata kätt aga andnud
Ja lahkunud sõnadeta!
Mu õrnemad igatsused
Lõin wiisiks ma kandle pääl

Ja õrnemad mälestused
Mu väikese pruudile sääl.

Tuul minu laulukest kannu,
Ja tema juurde ta wii!
Ja küsi, kas mõtleb weel „Anna“
Mu pääle kord weel tagasi.

Tuul hulub ja wihma sadab,
Wälk walgustab pimetad ööd.
Kõik otsiwad majades warju,
Ma üksi käin pimedat teed.

Sääl majas on kisa ja kära,
Lust, pidu, mäng, tants ja laul;
Mu endine pruudike istub
Sääl lauas nüüd mõrsja auul.

Ma ülesse poole palun,
Oh halasta, taewas ja wälk:
Ta walelist keelt ja südant
Ära purusta filmapilk!

Mu põues tuiskab ja tormab,
Mul marus laenetab rind,
Siin põleb arm, walu ja wiha,
Wist surmata tahtwad nad mind.

Oh kuule sa wilets waene
Lepi ära nüüd minuga.
Ei ialgi tõsta ma sulge,
Ei ialgi laima find ma!

Ei olnud.

Kui kallist kodust läkjin
Ma kurwalt kaugele,
Siis ütles kase warjul
Mull' hella armuke:
„Nii selge kui see hallif
„On minu armastus,
„Siit käib küll õhtu õhul
„Su järel igatsus!“

Ma nägin mõnda kaste
Ja mõnda hallikat,
Ma nägin mõnda neiut
Mull' naeratelewat:
Ei olnud kask ei hallif
Nii armas ometi,
Ei waatnud wõõras neiu
Nii õrnalt ialgi.

Kui kaugelt jälle koju
Ma rõõmul rändasin
Ja hallikat ja kaste
Ma jälle terwitin:

Kast oli ära kuiwand
Ja hallik mudane;
Mu neiu oli läinud
Ju teise kaenlasse.

Dr. M. Weste.

Oled truudult tõotanud.

Mu kõige kallim, oled truudust wandund,
Dh miks ei armasta ja mitte mind?
Dh miks ei taha sa mind armastada?
Dh miks ei löö su süda minule?

Ju ammu omas noores lapse põlwes
Sa ohwerdasid ennast minule,
Sa riisusid mu rõõmu ja mu rahu,
Sest nüüd on naer ja pilk'mine minu palk.

Ei ühtgi hinge saa ma armastama,
Sest et see pole mitte võimalik.
Sest ikka mõtlen ainult sinu pääle,
Kui ükskord surm mu elu lõpetab!

Kui kogemata läed mu hauast mööda,
Ja näed mu nime rauast risti pääl,
Siis ohwerda sa mulle wiimseks kingiks —
Üks pisar, — ja siis puhkan rahu sees!

Kuningate lapsed.

Üks kuninga tütar
Ja kuninga poeg, ::
Kes teine teist tundsid ::
Ja kurbtuses nutsid, et kokku ei saan'd.

Üks hirmus suur pahandus,
Tüli ja riid, ::
Mis wanemil juhtun'd, ::
See lastele raskete kurbtust nüüd tõi.

Dh häda, et wanemilt
Luba ei saa, ::

Nii õhkas noor ritter ::
 Ja kuninga tütar see kurbtuse sees.
 See järw, mis me wabel,
 Du sügaw ja lai, ::
 Ta laenetab fangest, ::
 Et hõlpsasti üle sest saada ei wõi.
 Siis kirjutab kuninga
 Tütar üks täht ::
 Sel kuninga pojale ::!
 Ja palus: „Oh tule mu juurde sel ööl.
 „Ma tahan kolm küünalt
 „Su pärast wee pääl’ ::
 „Siis põlema panna, ::
 „Et öösel näed tulla just otse mu pool.
 Kui kuninga poeg
 See kirja nüüd sai, ::
 Siis hakkas ta püüdma, ::
 Et korda wõiks minna see kardetaw reis.
 Kui pühapäew’ hommikul
 Magasid kõik, ::
 Siis kuninga tütar ::
 Ju mõistis, et armuke uppunud on.
 „Oh ema, oh ema!
 „Mu meel on nii halw ::
 „Oh lasse ma tõltan ::
 „Et lahket meelt wõtan, sääl rohumaal all.“
 „„„Oh tütar, oh tütar!
 „„„Ükspäinise ma find ::
 „„„Ei lasse küll minna, ::
 „„„Waid pead ka wõtma su noorema õe.““
 „Oh ema, oh ema!
 „Mu õde on laps, ::
 „Ta nopib need lilled, ::
 „Ja hirmutab linnud, mis metsades on.“
 „„„Mu tütar, mu tütar!
 „„„Ükspäiuise ma find ::
 „„„Ei lasse küll minna, ::

„Waid pead ka wõtma üks noorem su wend.

„Oh ema, oh ema!

„Mu wend on weeí laps, ;:

„Ta kafub need kafrad. ;:

„Ja tallab need tatrad sääł pöldude pääl.”

Siis wöttis ta mantli

Ja läks oma teed, ;:

Ja leidis ka warsti ;:

Üht kalameest kaldalt, kes kuulis ta häält!

„Oh kalamees! kuule,

„Mis palun ma sind, ;:

„Et katsu, kas leiad ;:

„Üht funinga poega siit suure wee seeft.”

Kui kalamees hoolega

Kõige see järw ;:

Sai noodaga otsind, ;:

Siis leidis ta funinga poja ka säält.

See funinga tütar

Kuld sõrmus' ja keed, ;:

Siis palgaks sääł andis ;:

Sell' mehele warsti ta waewa eest sääł.

„Oh wõta neid wastu,

„Neid annan ma sull', ;:

„Et leiba wõid osta ;:

„Su naisel ja lastel, mis tarwis weel muud.”

Siis wöttis ta furnu,

Ja kandis puu all, ;:

Siis koju ta ruttas ;:

Ja kõige tee nuttis, mis juhtunud tall'.

„Jää heaks, mu ema!

Ja andis tal suud. ;:

„Jää heaks, mu isa! ;:

„Mind suretab kurbtus, mis tõesti on suur.”

Nüüd ruttas ta sinna

Kus funinga poeg. ;:

Kui hale meel tuli, ;:

Siis ise ka suri sääł kasepuu all.

Siis oliwad surnud
Sääl mõlemad nüüd. ∴
Ei olnud see nali, ∴
Et isa meel wali. — Nüüd lõpetud kõik.

Wang ja pruut.

Üks noormees faugel wõõral maal,
Kel' isa ema surn'd :
Ta oli raskest effinud
Ja kohtu alla langenud,
Ja wangi raudu saan'd! ∴
Sääl hirmsa wangi-hoone sees
Ta õhtab haledast;
Oh elaks weel niu wanemad,
Nad tuleks rutust mõlemad.
Weel waatma oma last! ∴
Mu armas kallis pruudike
Küll wäga kurwastab :
Kui kuuleb minu wiletsust,
Ja rasket lang'mist, hufatust,
Mis mind nüüd kurwastab! ∴
Kui noormees wangis mõtles nii,
Siis pruut ju oli sääl,
Ta oli jooksnud rutuga,
Et peiu eest weel paluda,
Ehk antaks armu tall ∴
Ta kohtu tuppa jooksis siis,
Ja palus haledast:
„Oh kulla härrad! kuulge mind,
„Sell noorel mehel on küll süüd,
„Oh andke andeks tall! ∴
„Oh laps! ei korda lähe see,
Nii wastas kohus tall',
„Sest üleliiga on ta süüd,
„Siin parata ei wõi me nüüd,
„Ta peab surema!“ ∴

Kui jeda kuulis tütarlaps,
Et armu loota poln'd,
Siis palus tema wiimati,
Et saaks kord rääki temaga,
Ei jeda keeldud tall'. ::

Pruut ruttas wangihoonesse,
Ja peigmeest teretas.
Säääl haledaste filmamees
Ta seisib wiimast kord ta ees,
Siis nutšid mõlemad. ::

Pruut wöttis oma põlle seest
Üht walget särkifest
Ja andis oma peiule,
Et ajaks selga omale,
Kui ta saab surmatud. ::

Peig wöttis oma sõrmeest siis
Ka kullast sõrmukse,
Ja andis oma pruudile,
Et kannaks jeda eluaeg, —
Siis nuttes lahkusid!

Õhtu-ehal mere ääres.

Kui õhtu-ehal taewa serwal puna pilwi näed,
Kus suured tulemäed,
Mis loonud ime wäed
Ja puhkama on läinud wäsiind käd,
Siis Lääne-mere kalda ääres tuuled puhuwad,
Wood kallaft uhuwad,
Ja laened lafsuwad
Ja wahtu wastu kallaft wiskawad, —
Siis mõtlen walu wäel

Ma jala selle pääl,
Kui noorus-nurmel ütles mull' üks imeline hää!

„Ma kõige hingega

„Sind tahan armasta,

„Meid üksnes surm wõib ainult teinest lahti!”

Kui waihes wõsandiku wilus ööpik lajutas,
 Mets taja kõlomas,
 Kui rästas wilistas,
 Meid oja kohin taja teretas.
 Siis õndsas joowastuse unes minu rinna na'al
 Sa wärisesid säääl,
 Kui roosikene maal,
 Mis kõigub õrnalt õhtu tuulte wäel.
 Küll seda kuulis kuu,
 Kui ütles sinu suu:
 „Ma armastuse wandel sulle ikka truu.“
 Siis hõiskas loodus-riif,
 Ja udupilwed kõif,
 Ja taewa telgis rõõmustades laulis ingli foor.
 Nüüd aja maru tuulega on närtfind õnne lill
 Sell' tormi wifatil,
 Säääl mängis surmapill
 Üht leinalugu armu sügisel.
 Küll oma armu wandega end pettis rängast ta!
 Ta andis teisel „ja,“
 Kes mõistis meelita,
 Mind igaweste temast lahuta.
 Ma kaeban nuttes nüüd,
 Tall' on sest palju süüd.
 Ja waike kuugi tõmbab selga pikka leina rüüd,
 Ja udupilwedest
 Weel öösel tasakest
 Ta kiigutab Waskjala jilla waga piigakest.

Jää terweks!

Jää terweks õnn! Nüüd jumalaga,
 Mu siamaalne seltsimees!
 Küll oli kaunis, kallid aga
 Su kaasas käia ilma sees. ∴
 Ehk küll ja mind ei kätel kannud,
 Su armu laps ei olnud ma,

Ei fuldses kätkis kiigutanud,
Ei jootnud omal rinnal kr.

Sa harwa ennast kaugelt näites —
M'ult wähest mööda wilkusid
Ja wast ka mõnda soowi täites —
Lõid hinges püha pilkusid.

Nüüd aga kõik on mööda, mööda,
„Siit saadik,“ ütled: „olgu küll!“
Ei kauemini taha jääda
Sa eluseltfiliseks mull'!

Nüüd seisame siin teede arul,
Kus wiimne lahumine käe;
Jään üksi wintsutada marul,
Ei teine teist me' enam näe!

Jää terweks! Sõprus oli püha,
Ka lahumine püha nüüd.
Me' mälestuse õnnist eha
Ei tumedaks tee üksigi riid.

Jää terweks! Mine saada teisi —
Üht kallist kanna kätte pääl,
Ja puista elu-ehete õisi
Ka minu osa tema eel!

Jää terweks! Ei see olla wõinud,
Mis sinult lootes ihkasin!
Et sa mind oleks sinna wiinud,
Kus hingel igatsuse linn.

Jää terweks! Kui film piisarates,
Kui rind ka walust lõhkebgi —
Ei siisgi kaeba nurisedes, —
Jää terweks! — Taewas tahtis nii!

A. Remmit.

Pruudi haul.

Roosililled õitswad
Viisa hana pääl.

∴ See mu südant suures mures ∴
Lõhki käristab. ∴

Oh kui mõtlen mina
Viisa sinu pääl!

∴ Kuidas on sind tige isa
Minust lahutand! ∴

Siis et wõi mu süda	::: Sest et sa mu armufene
Teis'ti mõtelda,	Hingad hauas nüüd ! :::
::: Kui et ma su pärast, Liisa,	Surm see on küll hirmus,
Peaa surema ! :::	Kes kõik lahutab,
Kui mull' riiki antaks,	::: Aga üknes surma läbi
Magu keisrile,	Saan suu juurde ma. :::
::: Kõiki põlgaks mina ja sind,	Armas Jumal taewas,
Liisa, wõtaksin. :::	Saada inglid Sa,
Ei kõik ilma rõõmud	::: Kes mu kurwa hinge wiivad
Wõi mind rõõmustä!	Liisa juurde siit ! :::

Määratumas mures.

Määratumas mures hüüdwad huuled
 Haledaste õõse õhu sees :

Kantke teie, kewadised tuuled,
 Minu wiimast laulu kallile.

Ära kallim, ära tahan tõtta
 Igaweste sinust kaugele !
 Sinu pilti ühes ligi wõtta,
 Ei sa mind küll enam armasta.

Ei ma wabastada taha kaela,
 Püüa ahastuse ikke alt.
 Kes sa kindlat ühenduse paela
 Kisk'sid katki külmal, koledalt.

Jalgi ma wannet ei saa wand'ma
 Enam ühe teise neiule ;
 Waid ma üksi waguši saan kandma
 Haawu, mis löi arm mu hingele !

Jalgi ma truudust ei saa murdma,
 Mis ma töotauud sinule ;
 Walu waguši saan üksi kandma.
 Palu rahu minu hingele !

Sinu pärast, oh kuis wäga palju,
 Olen kannatanud elu sees !
 Sinu pärast, ainult sinu pärast
 Süda minul raske, filmad wees.

Aga sina, oh sa oled uhke,
Ei sa kuule minu palwe häält!
Oled uhke, siisgi mulle armas —
Oh nii väga armas ilma pääl!

Jumalaga minu õnn ja elu,
Jumalaga, minu pruudike!
Warsti lõpeb kõit mu kurbtus, walu,
Wasti fantakse mind kalmule.

Kui ehk kogemata juhtud sina
Minu kalmust mööda minema:
Oh ma palun, jää siis seisatama,
Ja üht pisart mulle pühenda.

Pisar, mis sa minu haul walad,
Saab mull' üttelema, mis ilm ei tea:
Et su süda jälle pehmeks saanud,
Et sa oled jälle hingest hea.

Miks sa meelitates minu pääle
Waat'fid kui su süda oli külm?
Kas ei ammu awaldand ma sulle,
Et sa armsam mull', kui kõik maailm!

Mis sest kõigest saab?

Küll on mõni peiu kawal	Urge uske nende tuttu
Kosjas käima ka,	Nõnda kergesti,
Mõne ilusama neiu	Armastus neil jahtub ruttu,
Omalt kosib ta.	Kaob peagi.

Neiuksesed noorukesed,	Õjimesel armu-ajal
Ulge tragidad!	On kui paradiis.
Mina ütlen, kaunikesed:	Mõtlete, et elu-ajal
Poisid petawad.	Nõnda ikka siis?

Lähewad mööda aasta-päewad,
Teine lugu ees.
Naise filmad märjaks jäewad,
Kõrtsi jookseb mces!

Sõudja.

Kõla mu lauluke, kõla mu hää, l,
Kõigu mu paadike, kõigu wee pääl,
Laened ka sõuawad, kaldasje jõuawad.
Kõigu mu paadike, kõigu wee pääl.

Laente pääl minagi edasi läen,
Kuni ma randa ju õitsjema näen.
Kõigu nüüd rutuste paadike, piff on tee.
Kõigu mu paadike, kõigu wee pääl.

Margareta.

Margareta mahe, lahe,
Nasta seitsmeteistkümnne!
Oma iluduse läbi
Kimbatusst tõi mitmele.
Margareta on kui tuike waga,
Ei ta nõua ial armu taga, —
Ei ta mäangi armu tulega,
Mille läbi kahju tall' mõiks juhtuda,

Korra, ühe suwe pidul
Margaretat tundma sai
Noormees Juku, kelle meelde
Tema kaju jäädwalt jäi.

Margareta on tuike waga jne.

Margareta iludusest
Juku hing sai nõiutud;
Aga tema armu tunded
Ei saan'd ial wastatud.

Margareta on kui tuike waga. jne.

Juku kurvastab ja leinab,
Juku norgus pääga käib,
Juku on kui päris haige,
Sest ta hing kui kadund näib.

Margareta on kui tuike waga, jne.

Aga üksford ometegi
Juku lootus täide läks —

Onn, tall wiimaks Margareta

Südame ja musu tõi,
Margareta polnud tuike waga,
Sest ta süda nõudis armu taga;
Minult naljapäraft mängis ta
Juku tundmušte ja armuga.

Oh mu armas piibuke.

Armsad sõbrad! wõtkem kuulda,
Trillalla, till tallta!
Mis ma teile tahan laulda,
Trillalla, till tallta!
Oma wäiksest piibust ma
Tahan teile rääkida.
Trillalla, trullalla!
Sind mina ifka armastan,
Oh mu armas piibuke,
Magus suitsu tunnike,
Trullalla, trallalla!
Sind ma ifka armastan! ::
Kui ma õhtu woodi heidan,
Trillalla, till tallta!
Oma piibu kaisju wõtan,
Trillalla, till tillta!
Magust musu annan tall,
Sest et naene puudub mul.
Trillalla, trullalla! 2c. 2c. 2c.
Kui ma üksford naese wõtan,
Trillalla, till tillta!
Siis ma talle ette ütlen,
Trillalla, till tillta!
Minu piipu pead ja
Iga laupäew pesema!
Trillalla, trullalla! 2c. 2c. 2c.
Kui siis naistel lapsed nutwad,
Trillalla, till tillta!
Witsaga siis neid nad peff'wad,

Trillalla, till tillta!
Ei mina pekka witsaga,
Waid oma piibu pitfiga,
Trillalla, trullalla! 2c. 2c. 2c.

Kui ma üksford ära suren,
Trillalla, till tillta!
Kirjutage risti pääle,
Trillalla, till tillta!
Siin hingab piip ja piibumees,
Kes elu aeg oli suitsu sees.
Trillalla, trullalla! 2c. 2c. 2c.

Wanapoiks.

Ma wanapoiks küll olen ilmas,
Üks rahuline rändaja,
Kuid siisgi tütarlaste silmis,
Mii kui üks furjategija.
Neil tihti süda täis,
Sõimawad, wanapoiks:
∴ Mis ootad, mis waatad,
Et sa ei wõta naisti? ∴

Ma õnneliste feltsi ilmas
Weel hilja aega tundma sain,
Kell' pisaraid ei olnud filmis,
Ka ial pindu torfamas;
Ma nende terwist joon,
Neil õnne soowid toon,
∴ Ja hüüan: oh ela —
Hääs õnnes wanapoiks! ∴

Kes wanapoistest neiu noore
Weel mõrsjaks omal meelitab,
Ma jellel soowiks teisepoole,
Kes tema filmi kriimustab!
Siis maijal paras palk,
See noore naise malk,

::: Mis meelitused maksab,
Tad meheks õpetab. :::

Kas elan maal, ehk elan linnas,
Kui olen mõistlik wanapoiss,
Ma ikka seisn täies hinnas,
Mul süda rahu, rõõmu täis.
Ei ial taha ma,
Teid neiud meelita!

::: Ma kardan, et kõidate
Mu jalgu kammitša!

Ei õõsetelgi unerahu
Noor naesemees ja maitseada.
Kes wanapoiss ei mõista olla,
Saab lüüa küünarnukiga:
Taat, tõuse ülesse
Ja jookse apteeki,
::: Loo Diisil rahu-pulbrid,
Ja mulle liikweri!

Siis tuleb õnnetumal meele
Ja endine waba eluviis,
Ja sala kartes astub teele,
Jalg õnnetuma kõrtsi wiib!
Ja pooles rõõmus sääl,
Silm wiibib ukse pääl:
::: Sääl kärkimisel kostab
Ju naisukese hääl. :::

Kui kallid kullane küll elu
See eest mull wanapoisil on;
Ei ial tunne muret, walu,
Ei tea, mis maksab kalus=wiis.
Kas jänus kalja joon,
Ehk kõrtsist wiina toon.
::: See ikka nii jünnib,
Kuis ial on mu soow! :::

Kas täna süüa saan'd ehk pole,
See eest ma wastan isegi;
Ei pisaraid sest silma tule

Ei mul, ei teistel ammugi.
Küll olen õnne sees
Ma wana poisimees,
∴ Ei sultaniga taha
Ma seisust waheta ∴:

Kui wahel õhtu ämarifus
Mu üksik jüda nukrats lääb
Ja tuleb meelde armu õndsus,
Silm naesemeeste rõõmu näeb,
Siis sala nutan ma, —
Teen rõõmu wiinaga.
∴: Ja terwis-kõnes hüüan:
Hing armu unusta! ∴:

Hurraa! weel tahan lõpuks hüüda,
Kui hakkab ilmast lahkuma.
Eks wanapoiste leeri püüda,
Mind Paulus käskind armuga.
Sääl Peetrus ukse pääl,
Kõik wanadpoisid sääl,
∴: Ja „tere“ mulle rõõmsast,
Nii hüüab nende hääl. ∴:

Kuldkee mul pannakse sääl kaela,
Piip suhu pika warrega,
Et unustaks kõik ilma waewa,
Wõiks õnne põlwe maitseada.
Raks fenat neiut ka
Mull' andaks teenima.
∴: Waat siis saan alles mina
Weel armu maitseada! ∴:

Poisimehe elu.

Küll kurblik on poisimehe elu,
Häämeelega wõtaks ma naist;
∴: Aga pagan see teeb mull' peawalu,
Et ma ei saa ühte ei teist. ∴:

Küll olen ma kosjas ka käinud
Nii ligidal, kaugemal ka,
:: Ja tihti ka neidusid näinud,
Mis meelest mul ei läe. ::

Kord tegin ma sellest ka juttu,
Mu neiu, ma wõtan sind ä'.
:: Siis anti mull' wastuseks ruttu,
Oh talumats, sulle ma ei läe! ::

Sa oled nii must nagu pigi,
Kui rehesid peksma ja läed,
:: Su habe täis tahma ja higi,
Kui mustlane wälja sa näed! ::

Ka pole sul armastus' tundmist,
Kui poistel, kes koolitud on.
:: Sa mõistad küll ääramist, kändmist,
Kuid see pole neidude õnn: ::

Waat poisid, kes elawad liinas,
Kas olgu mis ameti pääl;
:: Need neiude meelest on hinnas,
Mis maksab üks talumats jääl!? ::

Ei tea mislugust.

Aeg küll oleks naist ju wõtta,
Abielu sadamasse tõtta;
Aga et ju mitu kehwa meest
Abielus leidsid põrgu eest.

:: Oh et ma põrguga
Kokku ei peaks juhtuma! ::

Mõni tüdruk on kui tuike waga,
Aga kui ju pulmad selja taga,
Siis nad endid kulliks muudawad
Mehe filmad lõhki kisuwad.

:: Oh et ma kulliga
Kokku ei peaks juhtuma! ::

Mõni tüdruk on nii laisk ja maias,
Tööd ei wiitsi süisgi teha ta;

Ja siis wiimaks laisklemisega
 Hakkab meest weel laimama.
 ∴ Oh et ma laisaga
 Kofku ei peaks juhtuma! ∴
 Häädest ilm ka tühi ei ole,
 Aga siisgi tänu Jumalale,
 Ühte feltji neid pean kiitma ma,
 Igal noorel mehel soowin ka.
 ∴ Oh et ma hääga
 Kofku peaksin juhtuma! ∴

Kewade rõõm.

Juba lõõrib lõofene,
 Juba kuffub kääke,
 Lehtama lõõb lillekene,
 Ditsema hakkab õiekene,
 Süda seeft sütti ka
 Lõginal leekima,
 Sun hakka sulal ja
 Lõõbu lõõrima.

Mure, kurvastuie kujud
 Jäägu minust järele,
 Tulgu tuppä rõõmu tujud,
 Jäägu õue õht'mine;

Puu pungad puhkewad,
 Wee laened weerewad,
 Kasjud ka kaswawad,
 Taulda lasewad!

Tasa pehme tuule tuhin
 Puunde oksti puudutab,
 Waikjelt wette woode wulin
 Kofelt kõrwu kosutab.
 See warsti waimustab,
 Et rind mul rõõmsaks saab,
 Keel laulu lafsutab,
 Hästi äratäb. R. A. Hermann.

Sõjamehe hommikulaul.

Koidu heli ∴
 Täna toob mul surma walu.
 Sõja truumid warsti hüüdwad,
 Kuulid meeste elu püüdwad,
 Tapwad sõpru wõie ka mind. ∴
 Pea mõeldud ∴
 On kõik rõõmustus meil wõetud;
 Gila uhkest sõitsin mina,
 Täna rindu lastaks tina,
 Homme külma haua see. ∴

Oh kui wara :.;
 Raob iludus meist ära ;
 Riidad ja küll oma palgeid
 Purpur punasid, ja walgeid ;
 Oh need roosid närtsiwad! :.;
 Sündku nõnda :.;
 Mul, kui Jumal tahab käända.
 Julgeste nüüd lähen sõtta,
 Ja kui surm mind tahab wõtta,
 Sureb waper sõjamees. Dr. M. W.

Silmaweli.

Kui inimene tuleb ilmale,
 Siis filmaweega nutab wäetife,
 Ja õnnistades paneb ema kätt
 Siis lapse pähe, ema filmas wett.

Laps kasvab rõõmu sees ja waewas
 Ja mis ei mõista welda sõnaga,
 Siis süda räägib jeda selgeste
 Tal filmaweega: Tänu emake!

Siis kasvab meheks poisike,
 Sääal plikast saanud kena neiuke ;
 Nad lähwad paari, saawad laulatud
 Ja filmawees saab truudust lubatud.

Nüüd tuleb rõõmu hulka wiletjus,
 Ja mehe jüdannt formab kurwastus ;
 Waat naene loodab taewa isa pääl
 Ja filmaweega ütleb: „Looda weel!“

Mees läheb wanaks, tuleb wiinne tund,
 Hing, ihu wäsiind, nõudwad surma und ;
 Ta omaksed ta ümber leinawad,
 Ja filmawees weel wiimaks tänawad.

Et jureja ju taewa rõõmu näeb
 Ja palwes oma lapsi õnnistab.
 Nüüd hingab weel, nüüd sureb rahuga ;
 Weel filmis wesi: „Jumal teiega!“

W. Kentmannr.

Tulnud.

Nüüd õue, õue! väljad
Ja metsad lehkavad!
Kõik mäe kingud haljad,
All õitavad maasikad.
Mu süda võidu hüüa,
Laul taeva poole püüa,
Sa linnu häälega! :.:

Sind päikse terad mõitnud
Ka mure paelte feest,
Su ümber õhud kõitnud
Mii kindlat sõlmefest!
Laul üles, üles püüa,
Maailmal teadust hüüa,
Ta tulnud kewade! :.:

Kewadine püha.

Oh ilus neiu,
Oh kena peiu,
Hakkame hüüdma!
Rõõmule püüdma!
Ihm on nüüd ilul.
Õjjade wilul,
Päikese pilul
Seisame sääl.
Aeg on jõudnud ju pühale,
Kodus olla igaw,
Arm ärkab ihale
Haljaste wainude pääl.
Hüpa, hüpa kehake,
Kuni elu ehake,
Kõla kenalt keeleke,
Mõlgu marja meelege.
:.: Trallallalla, hopp, hopp, :.:
[hopp :.: :.]

Oh ilus neiu,
Oh kena peiu,
Hakkame hüüdma,
Ihule püüdma!
Küll on meil salgul
Lehtede walgul
Barem kui talgul
Aasakeste pääl.
Rõõmus laulda me jõuame.
Unustame kurbtust,
Hääd ikka nõuame,
Kaunidust kõlab meil laul.
Hüppa, hüppa kehake,
Kuni elu ehake,
Kõla kenalt keeleke,
Mõlgu marja meelege.
:.: Trallallalla, hopp, hopp, :.:
[hopp :.: :.]

Dr. K. A. Hermann.

Miks sa nutad?

Miks sa nutad, lillekene,
Nupud sul täis pisaraid?
Kas sa rasket hinge walu,
Hellake ka tunda said?

Du sul Gesti pind ka rääkind,
Waike öö sul teadustand,
Ennemuistsest rõõmu põlwest,
Kadund õnnest pajatan'd?

Tõsta pään oh öiekene,
Koit on saanud isandaks!
Dma terad hiilgwalt saadab,
Et nad nuttu kuiwataks.

Kui ta lõuna walgust puistab
Üle õitswa isamaa:
Oh kuis tahame talle tänu,
Dis, siis wastu õhkada!

L. Koidula.

Wahwa sõjamees,

Ma olen wahwa sõjamees, Ma olen wahwa sõjamees.
Mul on püss ja otjas piiki. Tulgu Ungri, Saksa mehed —
Miska saadan surma riiki Langedad mu ees, kui lehed.
Igaühte waenu-meest, Tõstku Inglise kord pään —
Kes ei põgene mu eest. Loota pole temal hääd.

Ma olen wahwa sõjamees, Ma olen wahwa sõjamees.
Kuulge sõbrad, et ma seda Ijamaa mu uhkus, ilu,
Waenlast ole näinud, keda Kuni leian hana wilu!
Poletis jõudnud mõita ma, Wõitlem sinu piiri ees
Kui mind käskis isamaa. Mina, wahwa sõjamees.

Tiiule.

Tiiu tasane ja helde
Oli armas minule:
Pea ta õitses, pea ta närtsis,
Õitses, närtsis surmale.

Nõnda ruttab rõõm siin ilmas
Üürifese iluga,
Täna paistab päike selgest',
Homme pilwed katarwad,

Kerge muld nüüd katku finni
 Minu kallist armufest,
 Lilled õitsku hana harjal,
 Ööpil laulgu haledast!
 Aga Tiiu õitseb jälle
 Märtsimata iluga:
 Tule tund ja wii mind sinna,
 Kus meid surm ei lahuta!

Rahwa suust.

Kewade ajal.

Nüüd walju talwe walitsus	Kui kõik on wäijas liikumas
On laanest lahkunud,	Nii rõõmsa meelega,
Ja kewadine fenadus	Kus linnud oksal liikumas
Nüüd lehib lilled, puud.	Ka sinna sõuan ma:
Kus ial seisatab mu film,	Sää! võidu linnu lauluga
On ilu hiilgamas,	Ma tõstan oma häält,
Nii kaunis kosutaw, on ilm,	Ja panen hüüdma pasuna.
Et kõik on kõndimas.	Mäe halja harja päält.
Nii lahke linnu laulu-hääl	Mu pasun pangu ärkama
Nüüd kõlab kaafikus,	Kõik Eesti isamaad,
Ja pajupill ja pasun sää!l	Ja nende meeled märkama,
On hüüdmas poisi suus.	Kes alles magawad.
Oh hüppa, süda, rõõmusta,	Kõik laulge ühes minuga
Kõik mured kadugu!	Ja tõstku rõõmsat' häält,
Keel, lõpsu lahke lauluga,	Et kuuleks meid kõik isamaa
Meel mõnul mõekugu!	Mäe halja harja päält.

Dr. K. A. Hermann.



Ilus Manuela. Üliwäga põnew ja ühtlasi kurb
jutustus sellest, kuidas isa oma
ainuma tütre rahaahnuse pärast röövmõrtsukale mehele
paneb, aga ilus Manuela jääb ikka oma endisele peig=
mehele truuks, sellepärast järgnewad Manuelale wäga
rasked kannatused, mis ta kõif läbi peab elama j. n. e.

Hind 20 kop.

Hooruselaulik, kus sees on isamaa-, armas=
tuse-, rõõmu-, leina-, nalja-,
sõja-, peremehe-, sulase-, sandi-, talguje-, pulma-, sündimise=
päewa-, meremeeeste-, karškuse-, ringmängu-, ehk tsööri-,
fewade-, sume-, sügise-, talwe-, uueaasta-, Jaani-, Mardi=
ja Kadri-päewa laulud, üleüldse 153 laulu.

Hind 25 kop.

Hoorerahwa rõõmu-laulik, kus sees
on: isa=
maa-, armastuse-, rõõmu-, nalja-, sõja-, rattasõitjate-,
ringmängu- ehk tsööri- ja üleüldised muud laulud, 126
uuemat ja ilusamat praeguse aja lauletawat laulu.

Hind 20 kop.

Tütarlaste rõõmu-laulik, kus sees wäga
mitmesugused
ja mõnused laulud on.

Hind 25 kop.

Taaralaste lusti-laulik. ❧ ❧ ❧ ❧

Hind 15 kop.

Kallja-lai

Hind



AR 1-95-00770

Miljonite rööwliid

9 raamatus, iga
raamat, 64 lhf.
juures kaustas
maksab 15 kop.,

terwe romaan 575 lhf. 1 rbl. 35 kop.

Romaan on väga ilus, huwitaw, põnew ja ühtlasi väga liigutaw. Iga lehekülg pakub huwitust ja uudist. Üks lihtne saare neiu, kellel maailma lihwitud hiilgused tundmata, teda weeretab elutorm suurte ilma-linna Londonisse, kus mustad elumarud tema elufüünalt kustutada ähwardawad. Selle kõige põhjus on miljonite püüdmine. Terwe romaan näitab: elu-õnn ei ole mitte miljonites leida, mis higiga pole ostetud.

Kes mõne nimetatud raamatu hinna rahas ehk margites sisse saadab alamal nimetatud adressi all, sellele saadetakse nad ilma postikuluta kätte. Ühtlasi wõib ka kõikisugusid teisi raamatuid, kalendrifi, pühade lehta, õli-wärwi-, lakk-, liht- ja sõja-piltisid, seinä-salmisid, õnne-saawi-kaartisid j. n. e. tellida.

Jällemüüjad saawad raamatud, igasugu pildid, roosid, salmid, õnnesoowi- ja postkaartid j. n. e. kõige odawama hindadega. Wõiwad ka kirjateel tellida, aga 1 rbl. margites sisse saata.

==== Talitus kiire ja korralik. ====

Tellimise adress, üksikult ja hulgawiisi:

Jurjewis, Анф. рыб., Söögiturul.

Raamatukaupleja **K. Jaik.**